

IBDIS | We know
books
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER L.

Ispita jucătorului / Jennifer L. Armentrout. - București :
Midnight Books, 2024

ISBN 978-630-6546-06-0

821.111

Traducător: **Mihaela Apetrei**
Redactor: **Andreea Corneanu**
Grafician copertă: **Sebastian Ruse**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Tempting the Player

Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

JENNIFER L. ARMENTROUT

ISPITA
Jucătorului

SERIA FRAȚII GAMBLE #2

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul 1

În timp ce privea uimită la vechea fabrică de procesare a cărnii, lui Bridget Rodgers îi fulgerau încontinuu în minte frânturi din filmul *Hostel*. Dacă se lua după prietena ei, clubul *Leather and Lace*, despre care circulau o sumedenie de zvonuri și unde nu ajungeai decât invitat, era locul ideal în care să te afli. Însă, judecând după ferestrele acoperite cu ciment și zidurile exterioare împrășcate cu graffiti ce conțineau, probabil, simboluri ale găștilor de cartier, la care se adăuga sclipirea pâlpâitoare a iluminatului stradal din apropiere, Bridget și-a spus că, poate, cei mai mulți dintre clienții clubului sfârșeau pe afișele cu persoane dispărute sau ca subiecți la știrile de seară.

— Nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac așa ceva, Shell. Probabil că până la miezul nopții o să fim victimele vreunui pervers bogat.

Bridget și-a îndreptat cureaua lată din piele pe care și-o prinsese peste rochie, în jurul taliei. Era violet, desigur, iar rochia tricotată avea culoarea roșu profund. Ținuta ei avea ceva aparte, era oarecum stridentă, dar măcar în felul ăsta polițiștilor le-ar fi fost mai ușor s-o identifice dacă era cazul.

Shell i-a aruncat o privire amuzată.

— Nici nu vrei să știi ce a trebuit să fac pentru o invitație în clubul ăsta.

A fluturat în fața lui Bridget un petic de hârtie de dimensiunea unei cărți de vizită.

— O să ne distrăm făcând ceva diferit. Să se mai ducă dracului localurile alea de adunătură!

Cu toată vâlva creată în jurul clubului *Leather and Lace*, s-ar fi putut crede că era situat într-o zonă mai bună decât Foggy Bottom. Însă priveliștea dubioasă și neatrăgătoare pe care-o oferea în valurile de ceață ce-l înconjurau noapte de noapte te făcea să te îndoiești că locul era potrivit pentru cei bogați și puternici din DC.

Clubul devenise un fel de legendă urbană și probabil că numele avea ceva de-a face cu asta: *Leather and Lace*. Serios? Cine își imaginase că un nume ca acesta ar fi o idee bună? Se bănuia că este un club pentru sex. O modalitate prin care cei cu „interese comune” să se poată întâlni, un fel de Match.com pentru ciudățeniile sexuale sau ceva de genul, însă lui Bridget nu prea îi venea să creadă. Și dacă ar fi fost așa, ei bine, asta e! În realitate, toate cluburile și barurile ofereau sex, într-un fel sau altul. E motivul pentru care ies în oraș jumătate din cei singuri.

De aia o făcea și ea în weekend.

— Haide, schimbă-ți fața aia morocănoasă! i-a spus Shell. Îți trebuie ceva distractiv și nou. *Trebuie* să te relaxezi.

— Să ne îmbătăm...

— Și să sperăm că ne-o și tragem, a adăugat Shell cu un rânjet viclean.

Zâmbetul lui Bridget a pulverizat norișori albi în aer.

— Asta n-o să-mi rezolve absolut deloc problemele.

— Așa e, dar cu siguranță o să-ți ia mintea de la ele.

Chiar avea nevoie de o eliberare de modă veche. Oricât de mult își iubea jobul și ar fi vrut să se așeze într-un colț să plângă la gândul că va trebui să-și găsească altul, ceea ce îi plăcea să facă nu reușea să-i acopere cheltuielile — și în special împrumutul pentru studii — care îi înghițeau o parte uriașă din venitul lunar. Ajunsesese să deteste momentul când îi suna telefonul și vedea un număr cu apel gratuit la distanță.

Sallie Mae¹ era un prădător nenorocit.

A oftat și a mai aruncat o privire spre clădire. Da, ăla chiar *era* simbolul unei bande.

— Deci, cum ai reușit să obții o invitație?

— De fapt, nu e chiar atât de interesant, a spus Shell încruntându-se la cartea de vizită pe care o ținea în mână.

— În regulă, a replicat Bridget, îndreptându-se de umeri și răsucindu-se spre prietena ei.

Shell era mai scundă decât ea și tremura în fusta ei mini neagră și mulată. Bridget a zâmbit. Câteodată îți prindea bine să ai niște straturi extra care să te încălzească. Aerul acestui început de octombrie era destul de rece, însă ei nu-i înghetaseră genunchii.

— Dacă locul ăsta e nasol sau dacă încearcă cineva să se holbeze la mine, am plecat pe loc, să știi.

Shell a dat ceremonios din cap.

— De acord!

Ecoul tocurilor răsuna pe asfaltul crăpat, în timp ce se grăbeau spre ceea ce părea a fi intrarea principală. Odată ajunsese în fața ferestrei minuscule decupate în ușă,

¹ Instituție americană de creditare care oferă împrumuturi pentru studii (n. tr.).

aceasta s-a deschis, lăsând la vedere un malac îmbrăcat în tricou negru.

— Cardul! s-a răstit el.

Shell a pășit în față, întinzându-i bucata de carton. Matahala a luat-o și a scanat-o rapid, le-a cerut actele de identitate, le-a scanat, apoi le-a înapoiat. A părut că au trecut atât testul de popularitate, cât și pe cel de vârstă, fiindcă ușa s-a deschis.

Totuși, se apropiiau amândouă de 27 de ani și nu mai puteau fi confundate cu niște minore. Oh! Câteodată e nasol când simți că îmbătrânești.

Intrarea în club se făcea printr-un culoar îngust, cu lumini marcatoare. Pereții erau negri. Tavanul era negru. Ușa care se vedea în față era neagră. Sufletul lui Bridget a murit un pic din cauza lipsei de culoare și vioiciune.

Când au ajuns la a doua ușă, s-a deschis și aceasta, lăsând la iveală încă o namilă într-un... tricou negru. Bridget începea să sesizeze tema locului. Shell a scos un sunet ca un chițait când a trecut pe lângă al doilea bărbat; i-a aruncat o privire lungă, pe care namila i-a întors-o întreit.

După o primă privire aruncată în sala principală a clubului, Bridget a fost impresionată. Oricare ar fi fost persoana care crease designul, își știa meseria. Nimic din interior nu trăda faptul că, înainte, acolo fusese o hală de fabrică.

Lumina era difuză, dar nu ca iluminarea dubioasă în care toată lumea arată bine chiar și la 3.00 dimineața. Câteodată, noi, fetele, avem nevoie de un moment de respiro. Câteva mese mari înconjurau un ring de dans înălțat, înțesat de trupuri, care trebuia să fie al dracului de înșelător dacă te îmbătați. Canapele voluminoase, lungi, se înșirau pe lângă pereții pictați în roșu sângeri.

O scară spiralată ducea la etaj, unde niște namile blocau palierul.

Din ce observa Bridget, acolo păreau să fie niște camere private. Putea să jure că în vizuinile alea întunecate se petreceau o groază de ciudățenii.

În spatele scării se afla un bar extins, la care serveau opt barmani. Niciodată în viața ei nu văzuse atâția barmani, ocupați toți deodată. Patru bărbați. Patru femei. Cu toții îmbrăcați în negru, preparând băuturi și pălăvrăgind cu clienții.

Locul era plin, dar nu exagerat de aglomerat, precum cluburile din oraș. În locul fumului stătut de țigară și al mirosului de trupuri asudate, plutea în aer un parfum discret, ca de cuișoare.

Categoric, locul nu era deloc rău.

Shell s-a răsucit spre ea, strângându-și cu putere poșeta neagră în mâini.

— Seara asta o să fie una pe care n-o s-o uiți niciodată. Ascultă ce-ți zic!

Bridget a zâmbit.

* * *

Încă un shot și-a croit drum din mâna lui Chad Gamble spre propria gură. Amărăciunea alcoolului l-a făcut să-i dea lacrimile, dar, cum se întâmplă în cazul celui mai funcțional alcoolic dintr-o familie, ar fi fost nevoie de un butoi întreg din porcăria aia ca să-l pună jos.

Și, după cum arătau cei din club, părea tot mai probabil să se îmbete decât să facă sex. Niciuna dintre femei nu-i atrăsese atenția. Desigur, și el, și prietenul lui, Tony, fuseseră abordați de o mulțime de femei frumoase.

LIBRIS | We know books

Dar Chad nu era interesat.

Iar Tony o ținea morțiș cu morala și sfaturile de rahat.

— Omule, las-o mai ușor cu chestia asta! Nu înce-tezi să apari în ziare, iar Clubul o să ți se prăbușească în cap precum o tonă de cărămizi.

Chad a bombănit și s-a aplecat, făcându-i semn din cap lui Jim, barmanul. Nu era sigur dacă era numele lui adevărat, dar la naiba, așa-i zicea omului de doi ani încoace, iar el nu-l corectase niciodată.

— Încă unul? l-a întrebat Jim.

Chad a aruncat o privire spre Tony și a oftat.

— Mai bine două.

Barmanul a chicotit și a dispărut o secundă, apucând o sticlă de Grey Goose.

— De data asta trebuie să fiu de acord cu Tony. Semnarea unui contract cu Yankees te va face un trădător pentru jumătate de planetă.

Chad și-a dat ochii peste cap.

— Sau mă face deștept și incredibil de bine orientat în carieră?

— Îl face pe agentul tău un lacom nenorocit, a replicat Tony, bătând darabana cu degetele în tejgheaua barului. Doar știm amândoi că cei de la Nationals te plătesc destul de bine.

Barmanul Jim a pufnit.

Cei de la Nationals îl plăteau mai mult decât suficient — destul cât, atunci când o să vină vremea retragerii, să fie aranjat pentru tot restul vieții. Ce naiba, acum avea mai mulți bani decât ar fi putut cheltui, însă la 30 de ani mai avea în față încă 6 ani buni în brațul cu care arunca, poate chiar mai mult. Acum se afla în vârf, trăia cea mai bună perioadă a vieții lui. Avea totul — un

talent înăscut, o minge diabolic de rapidă și o țință extrem de precisă. Experiența jocului. Și, așa cum zisese agentul lui, un chip care atrăgea femeile la meciurile de baseball.

Dar nu banii sau ofertele de contracte care veneau pe bandă rulantă erau problema cu cei de la Nationals.

Ci Chad însuși, cu „stilul de viață petrecăreț”, așa cum îl numiseră rubricile de bârfe mondene prin diferite publicații. Potrivit ziaristilor de la *Post*, Chad se culca în fiecare seară cu altă femeie și, chiar dacă suna al naibii de distractiv, era foarte departe de adevăr. Din nefericire, avusese destule relații pentru ca tot ce se scria despre el să fie crezut de public. Își crease o reputație în privința asta, la fel ca aceleia a brațului său priceput la aruncare.

Iar atunci când fanii sunt mai interesați de persoanele cu care și-o trage el, decât de felul în care joacă echipa, situația e rea de tot.

Echipa Nationals voia să-l păstreze. Asta voia și Chad. Îi plăcea orașul — îi plăceau echipa și antrenorii. Toată viața lui era aici — frații lui și soții Daniels, care-i fuseseră ca niște părinți. Plecarea din oraș însemna să-și ia rămas-bun de la toți, dar echipa îi ceruse „să se potolească”.

Să se potolească naibii odată, de parcă era vreun puștan zăpăcit în vremea studenției. Să se potolească? Desigur, o să se potolească, așa cum i s-a spus, punându-și fundul ăla ferm într-un scaun de la bar.

Chad a dat shotul pe gât, trântind apoi paharul pe tejghea.

— Nu mă duc nicăieri, Tony. Doar știi și tu asta.

— E bine atunci.

Tony a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dar dacă Nationals nu vrea să-ți reînnoiască contractul?

— O să-l reînnoiască.

Tony nu era deloc convins.

— În locul tău, aş spera să nu se afle ce s-a petrecut în camera aia de hotel... miercuri noaptea.

Chad a râs.

— Frate, ai fost cu mine atunci și știi bine că nu s-a petrecut nimic.

Prietenul lui a chicotit:

— Cine o să ne creadă dacă doamnele alea trei zic altceva? Și da, știi că e cam exagerat să le numesc „doamne”, dar cu reputația ta, Clubul o să creadă orice. Trebuie să fii mai discret.

— Mai discret? a pufnit Chad. Poate nu m-ai înțeles. Ei nu vor să fiu mai discret. Vor să mă *potolesc*.

— Ce dracu'! a bombănit Tony. Doar nu e ca și cum ți-ar cere să te însori.

Chad i-a aruncat o privire aspră.

— De fapt, sunt destul de sigur că și-ar dori să-mi găsească „o fată drăguță”, „să nu mai merg prin cluburi” și...

— Cluburi ca ăsta? a chicotit Tony.

— Exact, i-a răspuns Chad. Am nevoie să-mi relansez întreaga imagine, oricare ar fi ea, la naiba!

Tony a ridicat din umeri.

— Ești un jucător, Chad. Încetează să mai fii unul și în viața personală.

Chad a deschis gura. Ei bine, împotriva acestei afirmații chiar nu putea obiecta nimic. „A se potoli” nu exista în vocabularul fraților Gamble. Fratele lui, Chase, nu se punea la socoteală. Un trădător. Chad o iubea pe

viitoarea lui cumnată, Maddie, care era minunată pentru Chase, însă el și celălalt frate al lor, Chandler, n-aveau de gând să se lase prea curând prinși în mreje de vreo femeie.

— Dacă-mi zici „nu urî jucătorul, urăște jocul”, o să-ți trag una de-o să cazi de pe scaun! l-a avertizat Tony.

Chad a râs.

— Trebuie să ți-o tragi sau ceva... Să te scapi de fricile astea. Chiar dacă decid să mă mut la altă echipă, n-o să mă despart de tine.

Tony i-a arătat degetul mijlociu, iar ochii lui întunecați au cercetat ringul de dans din spatele lor. Prietenul său s-a lăsat brusc pe spate, intrigat.

— Ah, pe astea două nu le-am mai văzut pe-aici. Interesant...

Chad s-a răsucit brusc din talie, ca să vadă cine-i atrăsese atenția lui Tony. Trebuiau să fie al dracului de bune, pentru că amicul lui era la fel de plictisit ca el de oferta nopții.

Ochii i-au căzut pe o blondă înaltă și suplă, cu un colier de piele la baza gâtului, tip choker, care dansa alături de o femeie mai scundă. Se uitau drept spre Chad și Tony, dar cele două erau obișnuite ale clubului. A mai cercetat cu privirea câteva femei, dar n-a văzut nicio noutate. Începuse să se răsucescă la loc spre Tony, când privirea i-a fost captivată de părul bogat, de culoarea vinului rubiniu, al unei tipe.

Fir-ar să fie! Avusese mereu o slăbiciune pentru roșcate.

Chad s-a întors cu totul.

Femeia stătea lângă o blondă care își pusese băutura pe una dintre mesele înalte, dar privirea lui s-a

îndreptat iar spre roșcată. Era înaltă — probabil i-ar fi ajuns cu capul în dreptul umerilor, iar el avea aproape 2 metri când se îndrepta de spate. Pielea femeii era imaculată ca porțelanul, deschisă la culoare, genul care se îmbujora imediat. De unde stătea, nu-și dădea seama care îi era culoarea ochilor, dar putea să parieze că erau verzi sau poate de culoarea alunei. Avea buzele pline și arcuite, în formă de fundiță, o gură care te implora să pui stăpânire pe ea și care bântuia mult timp după aceea visele bărbaților.

Privirea lui Chad a coborât și, da, la naiba, scula lui inactivă toată noaptea s-a trezit la viață. Rochia ei roșie se termina chiar sub coate și deasupra genunchilor, dar a văzut destul cât să-și dea seama că-i place — și încă mult. Materialul stătea să-i pocnească peste sânii plini. Lui Chad îi venea să-i desfacă cureaua din talie și s-o folosească în alte scopuri. Femeia își etala corpul specific fotomodelelor pin-up ale anilor 1950 — un trup de femeie adevărată. Unul care cerea atingeri de mâini și limbi destinate să-i urmărească arcurile, dacă se încumeta cineva, iar el, oh, da, el s-ar fi încumetat.

— Ce bucată bună, a murmurat Chad.

Tony a chicotit cu poftă.

— Roșcata, nu? Eu am văzut-o primul. Fac pariu că poate să se descurce cu orice i-ar ieși în cale.

Chad i-a aruncat prietenului său o privire întunecată.

— Roșcata e a mea.

— Oh, calmează-te, băiete!

Tony a ridicat mâinile, mimând în glumă că se predă, apoi a continuat:

— Îmi place și blonda, nu-i nicio problemă.

Chad i-a susținut îndeajuns privirea încât să înțeleagă că nu glumea, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre roșcată. Acum se așezase la o masă, jucându-se cu paiul din paharul de băutură. Lângă ea s-a oprit unul dintre clienții obișnuiți ai clubului — Joe — marcând traseul spre prospături. Joe lucra la Guvern, făcând dracu' știe ce. Chad nu avusese niciodată o problemă cu el, dar a fost nevoie de tot autocontrolul ca să nu se ridice și să-l îndepărteze fizic de la masa ei.

Joe a spus ceva și blonda a râs. Roșcata a roșit, moment în care membrul lui Chad s-a întărit ca piatra. Futu-i, voia să știe dacă roșeața din obraji ei coborâse mai jos și până unde, mai exact. Nu — *trebuia* să știe. Viața lui depindea de asta.

— Băga-mi-aș, a spus el, uitându-se la Tony. Ți-am zis cât de idiot îl consider pe Joe?

Tony a chicotit iar.

— Nu, dar pot să ghicesc de ce gândești asta despre el.

Dând absent din cap, Chad a mijit ochii spre roșcată. Oricine-ar fi fost tipa, n-avea să plece din club împreună cu Joe.

Avea să meargă acasă cu *el*.